

UNIVERSITATEA SPIRU HARET
FACULTATEA DE DREPT ȘI ADMINISTRAȚIE PUBLICĂ

Prof. univ. dr. **GRIGORE FLORESCU**
Lector univ. drd. **CRISTINA FLORESCU**

DREPTUL SOCIETĂȚILOR II.
PROCEDURA INSOLVENȚEI

Note de curs. Sinteza

- lucrarea are în vedere legislația în vigoare la data de 10 septembrie 2009 -

București, 2009
CAPITOLUL I
ASPECTE GENERALE

1. Generalități

Securitatea comerțului impune stabilirea unei proceduri eficiente de descoperire și declarare a comercianților nesolvabili, în scopul înlesnirii, în măsura posibilului, a redresării financiare a acestora și al protejării altor comercianți prin împiedicarea extinderii stării de insolvență. În mod egal, această procedură facilitează recuperarea de către creditorii în mod colectiv a creanțelor pe care le dețin împotriva debitorului insolvent.

Din punct de vedere etimologic, termenul de faliment derivă din *faillre, faillite*, cuvânt care înseamnă în limba franceză *a esua*.

Procedura insolvenței este o instituție juridică complexă de drept comercial, care interesează, pe de o parte starea și capacitatea persoanelor, iar, pe de altă parte, se referă direct la bunurile acestor persoane, asupra cărora instituie un regim de indisponibilizare și le afectează scopul procedurii, fie de redresare, fie de lichidare a activului în vederea acoperirii pasivului.

Procedura insolvenței are la bază justificări de ordin social economic prin funcția sa de asanare și însănătoșire a comerțului și economiei, prin salvarea comercianților insolvabili care pot fi salvați și prin eliminarea celor a căror salvare nu mai este posibilă.

2. Cadrul legal

Legea privind procedura insolvenței nr. 85/2006 - denumită în continuare Legea - publicată în M.Of. nr. 359/21.04.2006 și intrată în vigoare la 20.06.2006 reunește prevederile legale în materie într-un cadru unitar. Anterior acestei legi, procedura falimentului a fost reglementată de Legea nr. 64/1995 cu numeroase modificări.

Conform art. 149 din Lege, astfel cum acesta a fost modificată prin Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 173/2008, dispozițiile Legii insolvenței se completează, în măsura compatibilității lor, cu cele ale:

- Codului de procedură civilă,
- Codului civil,
- Codului comercial român,
- Regulamentului (CE) nr. 1.346/2000 referitor la procedurile de insolvență, publicat în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene nr. L 160 din 30 iunie 2000.

3. Notiunea de procedură a insolvenței în reglementarea legală în vigoare

1. Definiție legală. Clarificări conceptuale

Conform Legii (art. 2.), procedura insolvenței este acea procedură colectivă instituită în vederea acoperirii pasivului debitorului aflat în insolvență.

Actuala reglementare se referă atât la (i) procedura insolvenței (generală sau simplificată), cât și la (ii) procedura falimentului care este definită ca “procedura de insolvență concursuală colectivă și egalitară care se aplică debitorului în vederea lichidării averii acestuia pentru acoperirea pasivului, fiind urmată de radierea debitorului din registrul în care este înmatriculat” (art. 3 pct 23 din Lege) și la (iii) procedura de reorganizare judiciară care este “procedura ce se aplică debitorului, persoană juridică, în vederea achitării datoriilor acestuia, conform programului de plată a creanțelor. Procedura de reorganizare presupune întocmirea, aprobarea, implementarea și respectarea unui plan, numit plan de reorganizare” (art. 3 pct 20 din Lege).

Se pare, deci, că procedura generală a insolvenței poate îmbrăca forma procedurii falimentului sau a procedurii de reorganizare judiciară, în timp ce, în cazul procedurii simplificate, se realizează exclusiv procedura falimentului, fiind exclusă încercarea de redresare prin procedura de reorganizare judiciară.

2. *Insolventa*

Notiunea de insolventă implică o situație patrimonială dificilă sau de criză a unui comerciant în care pasivul depășește activul, determinând imposibilitatea îndeplinirii de către comerciant la termen și în bune condiții a obligațiilor de plată asumate. Conform legii, “insolventa este acea stare a patrimoniului debitorului care se caracterizează prin insuficiența fondurilor bănești disponibile pentru plata datoriilor certe, lichide și exigibile” (art. 3 pct. 1 din Lege, astfel cum a fost modificat prin Legea nr. 277/2009).

Legea prevede că:

- a) insolventa este prezumată ca fiind vădită atunci când debitorul, după 30 de zile de la scadență, nu a plătit datoria sa față de unul sau mai mulți creditori;
- b) insolventa este iminentă atunci când se dovedește că debitorul nu va putea plăti la scadență datoriile exigibile angajate, cu fondurile bănești disponibile la data scadentei.

3. *Procedura generală a insolvenței și procedura simplificată a insolvenței*

Spre deosebire de reglementarea anterioară, care prevedea o singură procedură a reorganizării și falimentului, indiferent cât de simplă sau complicată era situația patrimonială a debitorului, reglementarea actuală face o diferențiere între procedura generală a insolvenței, care reprezintă regula și procedura simplificată, care reprezintă excepția.

Conform art. 3 pct. 24 din Lege, procedura generală a insolvenței reprezintă procedura prin care un debitor, care îndeplinește condițiile prevăzute în acest sens de Lege, intră, după perioada de observație, succesiv, în procedura de reorganizare judiciară și în procedura falimentului sau, separat, numai în reorganizare judiciară ori doar în procedura falimentului;

Procedura simplificată reprezintă procedura prin care un debitor, care îndeplinește condițiile prevăzute în acest sens de Lege, intră direct în procedura falimentului, fie odată cu deschiderea procedurii insolvenței, fie după o perioadă de observație de maximum 60 de zile, perioadă în care vor fi analizate elementele arătate la art. 1 alin. (2) lit. c) și d) (art. 3 pct. 24 din Lege).

Procedura simplificată se aplică debitorilor aflați în stare de insolventă, care se încadrează în una dintre următoarele categorii:

- a) comercianți, persoane fizice, acționând individual;
- b) asociații familiale;
- c) comercianți care fac parte din categoriile prevăzute la art. 1 alin. (1) și îndeplinesc una dintre următoarele condiții:
 - 1. nu dețin nici un bun în patrimoniul lor;
 - 2. actele constitutive sau documentele contabile nu pot fi găsite;
 - 3. administratorul nu poate fi găsit;
 - 4. sediul nu mai există sau nu corespunde adresei din registrul comerțului;
- d) debitori care fac parte din categoriile prevăzute la alin. (1), care nu au prezentat documentele prevăzute la art. 28 alin. (1) lit. b), c), e) și h) în termenul prevăzut de lege;
- e) societăți comerciale dizolvate anterior formulării cererii introductive;
- f) debitori care și-au declarat prin cererea introductivă intenția de intrare în faliment sau care nu sunt îndreptățiți să beneficieze de procedura de reorganizare judiciară prevăzută de prezenta lege.

CAPITOLUL II
**CARACTERELE ȘI CONDIȚIILE DE APLICARE ALE PROCEDURII
INSOLVENȚEI**

1. Caracterele procedurii

a) *Caracterul colectivist* de apărare în comun a intereselor tuturor creditorilor comerciantului aflat în stare de insolvență, prin efectuarea unei publicități având ca scop informarea creditorilor în scopul înscrierii acestora la masa credală. Prin aceasta, procedura insolvenței se

deosebeste de procedura executării silite, exercitată în condițiile Codului de Procedură Civilă în mod individual de fiecare creditor;

b) *Caracter generalizat.* Procedura insolvenței este o procedură care vizează întreaga “avere a debitorului” și nu doar unul sau unele bunuri din patrimoniul acestuia, cum este cazul executării silite mobiliare sau imobiliare de drept comun. Legea precizează în art. 3 pct. 2: “averea debitorului reprezintă totalitatea bunurilor și drepturilor sale patrimoniale - inclusiv cele dobândite în cursul procedurii insolvenței -, care pot face obiectul executării silite, în condițiile reglementate de Codul de procedură civilă”.

Remarcăm faptul că procedura insolvenței se poate aplica și asupra unor bunuri care, la data declansării procedurii nu se mai află în patrimoniul debitorului, dar care sunt readuse cu efect retroactiv prin anularea unor acte “suspecte” încheiate de către debitor în perioada anterioară deschiderii procedurii.

c) *Caracter egalitar.* Egalitatea de tratament a creditorilor este realizată prin acordarea tuturor creditorilor posibilitatea de a participa concomitent la masa credală și de a-și satisface creanțele proporțional cu ponderea pe care fiecare dintre acestea o detine în pasivul patrimoniului debitorului.

d) *Caracter unitar.* Procedura insolvenței este unică și se desfășoară simultan pentru toate creanțele deținute împotriva patrimoniului debitorului. Nu se poate concepe desfășurarea în același timp a două sau mai multe proceduri cu privire la averea aceluiași debitor. De asemenea, procedura are un caracter unic sau unitar în sensul că este aceeași pentru orice comerciant, indiferent de forma de organizare sau de mărimea patrimoniului acestuia, cu excepția unor cazuri reglementate expres, cum ar fi procedura insolvenței instituțiilor de credit. Toate categoriile de comercianți menționate în lege sunt supuse aceleiași proceduri.

e) *Caracter judiciar.* Procedura insolvenței se realizează prin intermediul și cu participarea organelor judecătorești, fiind astfel o procedură judiciară forțată în cadrul căreia de cele mai multe ori se realizează în mod colectiv o executare silită a activelor din patrimoniul debitorului.

f) *Caracter profesionist,* prin aceea că se aplică persoanelor fizice sau juridice care au calitatea de comerciant sau care “desfășoară și activități economice” (art. 1 alin. 1 din Lege).

2. Condițiile aplicării procedurii

2.1. Condiții cu privire la persoanele cărora li se aplică procedura

Procedura insolvenței se aplică, de regulă, comercianților persoane fizice sau juridice, noțiunea de comerciant având sensul conturat de prevederile Codului Comercial. Cu toate acestea, există unele excepții:

- Societățile agricole care, în mod tradițional, nu sunt considerate comercianți;
- Orice altă persoană juridică de drept privat care desfășoară și activități economice. De observat este faptul că Legea folosește termenul de activitate economică și nu activitate comercială, conducând poate prin aceasta la unele semne de întrebare față de stabilirea conținutului acestei noțiuni. Activitățile comerciale se bucură de o definiție legală (în Codul comercial) și doctrinară, în timp ce noțiunea de activități economice pe de o parte pare a se suprapune sferei noțiunii de activități comerciale, dar, în același timp, ar putea exista și diferențieri. Considerăm că în noțiunea de “orice altă persoană juridică de drept privat care desfășoară și activități economice” am putea include fundațiile și asociațiile care, conform legislației aplicabile, pot desfășura activități comerciale în vederea obținerii de fonduri necesare scopului organizației.

Fată de reglementarea anterioară, art. 1 din Lege face distincție între categoriile de persoane cărora li se aplica procedura generală și celor cărora li se aplica procedura simplificată.

Procedura generală se aplică “următoarelor categorii de debitori aflați în stare de insolvență sau de insolvență iminentă, cu excepția celor prevăzuți la alin. (2) lit. c) și d) din Lege:

1. societățile comerciale;
2. societățile cooperative;
3. organizațiile cooperatiste;
4. societățile agricole;
5. grupurile de interes economic;
6. orice altă persoană juridică de drept privat care desfășoară și activități economice.” (art. 1

alin 1).

Potrivit art. 1 alin. 2 din Legea nr. 85/2006, astfel cum a fost modificat prin Legea nr. 277/2009, Procedura simplificată se aplică debitorilor aflați în stare de insolvență, care se încadrează în una dintre următoarele categorii:

- a) comercianți, persoane fizice, acționând individual;
- b) întreprinderile familiale, supuse prevederilor Ordonanței de Urgență a Guvernului nr. 44/2008 (fostele asociații familiale);
- c) debitorii care fac parte din categoriile prevăzute la alin. (1) și îndeplinesc una dintre următoarele condiții:

1. nu dețin nici un bun în patrimoniul lor;
2. actele constitutive sau documentele contabile nu pot fi găsite;
3. administratorul nu poate fi găsit;
4. sediul nu mai există sau nu corespunde adresei din registrul comerțului;

d) debitorii care fac parte din categoriile prevăzute la alin. (1), care nu au prezentat documentele prevăzute la art. 28 alin. (1) lit. a)-f) și h) în termenul prevăzut de lege;

e) societăți comerciale dizolvate anterior formulării cererii introductive;

f) debitorii care și-au declarat prin cererea introductivă intenția de intrare în faliment sau care nu sunt îndreptățiți să beneficieze de procedura de reorganizare judiciară prevăzută de prezenta lege.

Anumite categorii de comercianți sunt exceptate de la aplicarea procedurii prevăzute de Legea insolvenței nr. 85/2006, fiind supuși unor reglementări legale specifice după cum urmează:

- a. societăți comerciale cu capital majoritar de stat ;
- b. regiile autonome – conform art. 151 din Lege, procedura aplicabilă regiilor autonome aflate în stare de insolvență se va stabili prin lege specială.
- c. instituțiile de credit – procedura de faliment a băncilor se realizează în baza unei reglementări speciale – Ordonanța Guvernului nr. 10/2004;
- d. societățile de asigurări – în baza Legii nr. 32/2000 cu modificările ulterioare.

Procedura nu se aplică celor care exercită profesii liberale (avocați, medici, meseriași, agricultori etc.) care nu sunt considerați comercianți.

Procedura se poate aplica și unui comerciant străin – persoană fizică sau juridică – în cazul în care are în România un sediu secundar – o sucursală, agenție, reprezentanță, cărora le sunt aferente bunuri aflate în România.

2.2. Condiții cu privire la insolvență

Procedura se aplică exclusiv debitorilor aflați în stare de insolvență definită de lege ca fiind “acea stare a patrimoniului debitorului care se caracterizează prin insuficiența fondurilor bănești disponibile pentru plata datoriilor certe, lichide și exigibile” - art. 3 alin (1) pct. 1 din Lege.

Remarcăm că legiuitorul nu impune cerința comercialității datoriilor, neconditionând posibilitatea de declansare a procedurii de comercialitatea datoriilor.

Insolvența există chiar în cazul în care, din lipsă de disponibilități bănești, nu poate fi achitată o singură datorie care este certă, constă într-o sumă de bani și este scadentă. În ceea ce privește sarcina probei stării de insolvență, legea prezuma existența stării de insolvență vadită “atunci când debitorul, după 30 de zile de la scadentă, nu a plătit datoria sa față de unul sau mai mulți creditori” (art. 3 pct. 1 din Lege). În consecință, persoana care afirmă existența insolvenței, este suficient să probeze neachitarea datoriilor scadente pentru o perioadă care depășește 30 de zile de la scadentă, fapt care poate fi probat prin orice mijloace de probă admisibile în dreptul comercial.

2.3. Condiții cu privire la bunurile asupra cărora se aplică procedura

Procedura se aplică asupra întregii averi a debitorului. “Averea debitorului reprezintă totalitatea bunurilor și drepturilor sale patrimoniale - inclusiv cele dobândite în cursul procedurii insolvenței -, care pot face obiectul executării silite, în condițiile reglementate de Codul de procedură civilă” (art. 3 pct. 2 din Lege).

Averea debitorului cuprinde bunurile și drepturile aflate în patrimoniul debitorului la data declansării procedurii, cât și bunuri iesite din patrimoniul debitorului, dar readuse în acesta ca urmare a procedurii.

CAPITOLUL III ORGANELE CARE APLICĂ PROCEDURA INSOLVENȚEI. PARTICIPANȚII LA PROCEDURA INSOLVENȚEI

1. Organele care aplică procedura insolvenței

Organele care aplică procedura sunt (art. 5. alin 1 din Lege):

(1) instanțele judecătorești;

- (2) judecătorul-sindic;
- (3) administratorul judiciar;
- (4) lichidatorul.

În cuprinsul său, Legea face referire și stabilește unele atribuții și pentru adunarea creditorilor, comitetul creditorilor, administratorul special, se pare însă fără ca prin această adunarea creditorilor și comitetul creditorilor să fie considerate organe care aplică procedura, ci doar participanții la procedura insolvenței, noțiune care are o sferă mai largă decât cea de organe care aplică procedura.

1.1. Instanțele judecătorești

Conform art. 6 alin. 1 din Lege, astfel cum acesta a fost modificată prin Legea nr. 277/2009, toate procedurile prevăzute de lege, cu excepția cererii de recurs, sunt de competența secției de insolvență a tribunalului în a cărui rază teritorială își are sediul debitorul, astfel cum figurează acesta în registrul comerțului, respectiv în registrul societăților agricole sau în registrul asociațiilor și fundațiilor, și sunt exercitate de judecătorul-sindic.

Curtea de Apel este în materia falimentului instanța de control, judecând recursurile împotriva hotărârilor pronunțate de judecătorul-sindic, instanța în exercitarea atribuțiilor conferite de lege, cu excepția celor care nu sunt susceptibile de cai de atac.

Potrivit art. 6 alin. 2 din Legea nr. 85/2006, introdus prin Legea nr. 277/2009, „în circumscripția curții de apel va funcționa o singură secție de insolvență. Aceasta se organizează în cadrul tribunalului din localitatea în care își are sediul respectiva curte de apel

1.2. Judecătorul-sindic

Procedurile prevăzute de legea insolvenței sunt exercitate de către instanțele judecătorești prin intermediul judecătorilor-sindici, care apar ca judecători specializați. Repartizarea cauzelor având ca obiect procedura prevăzută de prezenta lege judecătorilor desemnați ca judecători-sindici se realizează potrivit art. 53 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, în mod aleatoriu, în sistem informatizat.

Anterior, conform art. 10 din Lege, în îndeplinirea îndatoririlor sale, judecătorul-sindic putea desemna persoane de specialitate (experti, contabili, avocați etc), stabilindu-le și remunerația. În prezent, această posibilitate este exclusă, dispozițiile art. 10 fiind abrogate prin Legea nr. 277/2009.

Hotărârile judecătorului-sindic sunt definitive și executorii. Ele pot fi atacate separat cu recurs (art. 12. Alin 1 din Lege).

1.3. Adunarea creditorilor. Comitetul creditorilor

Adunarea creditorilor este formată din creditorii cunoscuți, care sunt convocați de administratorul judiciar sau de lichidator. Secretariatul ședințelor adunărilor creditorilor este, de regulă, în sarcina administratorului judiciar sau, după caz, a lichidatorului.

Judecătorul-sindic poate desemna, în funcție de numărul creditorilor, un comitet format din 3-5 creditori dintre cei cu creanțe garantate, bugetare și chirografare cele mai mari, prin valoare. Dacă din cauza numărului mic de creditori, judecătorul-sindic nu consideră necesară constituirea unui comitet al creditorilor, atribuțiile comitetului prevăzute la art. 17 alin. (1) lit. b) și f) vor fi

exercitate de adunarea creditorilor (art. 16 alin 1 din Lege, astfel cum a fost modificat prin Ordonanta de Urgentă a Guvernului nr. 173/2008).

În cadrul primei sedinte a adunării creditorilor, acestia vor putea alege un comitet format din 3 sau 5 creditorii dintre cei cu creante garantate si cei chirografari, dintre primii 20 de creditorii în ordinea valorii, care se oferă voluntar; comitetul astfel desemnat va înlocui comitetul desemnat anterior de judecătorul-sindic. (art. 16 alin 4 din Lege).

Conform Legii (art. 17 alin. 1), comitetul creditorilor are următoarele atribuții:

a) să analizeze situatia debitorului si să facă recomandări adunării creditorilor cu privire la continuarea activității debitorului si la planurile de reorganizare propuse;

b) să negocieze cu administratorul judiciar sau cu lichidatorul care doreste să fie desemnat de către creditorii în dosar conditiile numirii si să recomande adunării creditorilor astfel de numiri;

c) să ia cunostință despre rapoartele întocmite de administratorul judiciar sau de lichidator, să le analizeze si, dacă este cazul, să facă contestatii la acestea;

d) să întocmească rapoarte, pe care să le prezinte adunării creditorilor, privind măsurile luate de administratorul judiciar sau de lichidator si efectele acestora si să propună, motivat, si alte măsuri;

e) să solicite, în temeiul art. 47 alin. (5), ridicarea dreptului de administrare al debitorului;

f) să introducă actiuni pentru anularea unor transferuri cu caracter patrimonial, făcute de debitor în dauna creditorilor, atunci când astfel de actiuni nu au fost introduse de administratorul judiciar sau de lichidator.

1.4. Administratorul special

Conform Legii (art. 3 pct. 26, astfel cum a fost modificat prin Legea nr. 277/2009), „administratorul special este reprezentantul desemnat de adunarea generală a actionarilor/asociatilor debitorului, persoană juridică, împuternicit să efectueze în numele si pe seama acestuia actele de administrare necesare în perioadele de procedură când debitorului i se permite să își administreze activitatea si să le reprezinte interesele în procedură pe perioada în care debitorului i s-a ridicat dreptul de administrare. Adunarea generală a actionarilor, asociatilor sau membrilor persoanei juridice va fi convocată de administratorul judiciar ori de lichidator pentru desemnarea administratorului special, în termen de maximum 20 de zile de la deschiderea procedurii sau, după caz, de la ridicarea dreptului debitorului de a-si administra averea. Adunarea generală va fi prezidată de administratorul judiciar sau de lichidator, după caz. Dacă adunarea asociatilor/actionarilor convocată conform prezentului punct nu desemnează un administrator special, debitorului i se va ridica dreptul de administrare, dacă acesta nu a fost ridicat, iar debitorul, respectiv asociatii/actionarii sunt decăzuti din drepturile recunoscute de procedură si care sunt exercitate prin administrator special. Dacă un administrator special nu a fost desemnat, pentru solutionarea actiunilor prevazute la art. 46 si a celor reglementate de art. 79 si 80. debitorul va fi reprezentat de un curator special desemnat dintre organele de conducere statutare aflate în exercitiul functiunii la data deschiderii procedurii. Desemnarea se va face de către judecătorul-sindic în camera de consiliu si fără citarea părților. În cazul în care ulterior adunarea asociatilor/actionarilor alege un administrator special, acesta va lua procedura în stadiul în care se găseste la data desemnării.”

Adunarea generală a actionarilor/asociatilor debitorului, persoană juridică, va desemna, pe cheltuiala asociatilor/actionarilor, după deschiderea procedurii procedurii insolventei, un

reprezentant, persoană fizică sau juridică, administrator special, care să reprezinte interesele societății și ale asociaților și să participe la procedură, pe seama debitorului.

Conform Legii (art. 18), după ridicarea dreptului de administrare, debitorul va fi însă reprezentat de administratorul judiciar/lichidator care va conduce și activitatea comercială, iar mandatul administratorului special va fi redus la a reprezenta interesele acționarilor/asociaților.

Administratorul special are următoarele atribuții:

- a) exprimă intenția debitorului de a propune un plan;
- b) participă, în calitate de reprezentant al debitorului, la judecarea unor acțiuni
- c) formulează contestații în cadrul procedurii insolvenței;
- d) propune un plan de reorganizare;
- e) administrează activitatea debitorului, sub supravegherea administratorului judiciar, după confirmarea planului;
- f) după intrarea în faliment, participă la inventar, semnând actul, primește raportul final și bilanțul de închidere și participă la ședința convocată pentru soluționarea obiecțiilor și aprobarea raportului;
- g) primește notificarea închiderii procedurii.

1.5. Administratorul judiciar și lichidatorul

Conform Legii (art. 3 pct. 27, astfel cum a fost modificat prin Legea nr. 277/2009), „administratorul judiciar este persoana fizică sau juridică compatibilă, practician în insolvență, autorizat în condițiile legii, desemnat să exercite atribuțiile prevăzute la art. 20 în perioada de observație și pe durata procedurii de reorganizare”.

Potrivit art. 3 pct. 28 din Legea nr. 85/2006, lichidatorul este persoana fizică sau juridică, practician în insolvență, autorizat în condițiile legii, desemnată să conducă activitatea debitorului și să exercite atribuțiile prevăzute la art. 25 în cadrul procedurii falimentului, atât în procedura generală, cât și în cea simplificată.

Asadar, atât administratorul judiciar, cât și lichidatorul sunt specialiștii care aplică procedura insolvenței, fiind numiți generic “practicienii în insolvență”. Profesiunea de practician în insolvență este o profesiune reglementată, exercitarea acesteia fiind supravegheată de către U.N.P.I.R. (Uniunea Națională a Practicienilor în Insolvență din România).

Practicienii în insolvență interesați depun la dosarul de insolvență o ofertă de preluare a poziției de administrator judiciar, la care anexează dovada calității de practician în insolvență și o copie de pe polița de asigurare profesională.

În absența unei astfel de oferte, judecătorul-sindic va desemna provizoriu, până la prima adunare a creditorilor, un practician în insolvență ales în mod aleatoriu din Tabloul U.N.P.I.R.

La recomandarea comitetului creditorilor, în cadrul primei ședințe a adunării creditorilor sau ulterior, creditorii care detin cel puțin 50% din valoarea totală a creanțelor pot decide desemnarea unui administrator judiciar/lichidator, stabilindu-i și remunerația. În cazul în care remunerația se va achita din fondul constituit conform prevederilor art. 4, aceasta va fi stabilită de către judecătorul-sindic, pe baza criteriilor stabilite prin legea privind profesia de practician în insolvență. Creditorii pot decide să confirme administratorul judiciar sau lichidatorul desemnat provizoriu de către judecătorul-sindic.

Creditorul care detine cel puțin 50% din valoarea totală a creanțelor poate să decidă, fără consultarea adunării creditorilor, desemnarea unui administrator judiciar sau lichidator în locul

administratorului judiciar sau lichidatorului provizoriu ori să confirme administratorul judiciar provizoriu sau, după caz, lichidatorul provizoriu și să îi stabilească remunerația.

Principalele atribuții ale administratorului judiciar sunt (art. 20 din Lege):

a) examinarea situației economice a debitorului și a documentelor depuse conform prevederilor art. 28 și 35 și întocmirea unui raport prin care să propună fie intrarea în procedura simplificată, fie continuarea perioadei de observație în cadrul procedurii generale și supunerea acelui raport judecătorului-sindic, într-un termen stabilit de acesta, dar care nu va putea depăși 30 de zile de la desemnarea administratorului judiciar;

b) examinarea activității debitorului și întocmirea unui raport amănunțit asupra cauzelor și împrejurărilor care au dus la apariția stării de insolvență, cu menționarea persoanelor cărora le-ar fi imputabilă, și asupra existenței premiselor angajării răspunderii acestora, în condițiile art. 138, precum și asupra posibilității reale de reorganizare efectivă a activității debitorului ori a motivelor care nu permit reorganizarea și supunerea acelui raport judecătorului-sindic, într-un termen stabilit de acesta, dar care nu va putea depăși 60 de zile de la desemnarea administratorului judiciar;

c) întocmirea actelor prevăzute la art. 28 alin. (1), în cazul în care debitorul nu și-a îndeplinit obligația respectivă înăuntrul termenelor legale, precum și verificarea, corectarea și completarea informațiilor cuprinse în actele respective, când acestea au fost prezentate de debitor;

d) elaborarea planului de reorganizare a activității debitorului, în funcție de cuprinsul raportului prevăzut la lit. a);

e) supravegherea operațiunilor de gestionare a patrimoniului debitorului;

f) conducerea integrală, respectiv în parte, a activității debitorului, în acest ultim caz cu respectarea precizărilor exprese ale judecătorului-sindic cu privire la atribuțiile sale și la condițiile de efectuare a plăților din contul averii debitorului;

g) convocarea, prezidarea și asigurarea secretariatului ședințelor adunării creditorilor sau ale acționarilor, asociaților ori membrilor debitorului persoană juridică;

h) introducerea de acțiuni pentru anularea actelor frauduloase încheiate de debitor în dauna drepturilor creditorilor, precum și a unor transferuri cu caracter patrimonial, a unor operațiuni comerciale încheiate de debitor și a constituirii unor garanții acordate de acesta, susceptibile a prejudicia drepturile creditorilor;

i) sesizarea de urgență a judecătorului-sindic în cazul în care constată că nu există bunuri în averea debitorului ori că acestea sunt insuficiente pentru a acoperi cheltuielile administrative;

j) menținerea sau denunțarea unor contracte încheiate de debitor;

k) verificarea creanțelor și, atunci când este cazul, formularea de obiecțiuni la acestea, precum și întocmirea tabelelor creanțelor;

l) încasarea creanțelor; urmărirea încasării creanțelor referitoare la bunurile din averea debitorului sau la sumele de bani transferate de către debitor înainte de deschiderea procedurii; formularea și susținerea acțiunilor în pretenții pentru încasarea creanțelor debitorului, pentru aceasta putând angaja avocați;

m) cu condiția confirmării de către judecătorul-sindic, încheierea de tranzacții, descărcarea de datorii, descărcarea fidejuserilor, renunțarea la garanții reale;

n) sesizarea judecătorului-sindic în legătură cu orice problemă care ar cere o soluționare de către acesta.

Dacă se dispune trecerea la faliment, judecătorul-sindic va desemna un lichidator. Poate fi desemnat lichidator și administratorul judiciar desemnat anterior.

Atribuțiile administratorului judiciar încetează la momentul stabilirii atribuțiilor lichidatorului de către judecătorul-sindic.

Principalele atribuții ale lichidatorului sunt (art. 25):

- a) examinarea activității debitorului asupra căruia se inițiază procedura simplificată în raport cu situația de fapt și întocmirea unui raport amănunțit asupra cauzelor și împrejurărilor care au dus la insolvență, cu menționarea persoanelor cărora le-ar fi imputabilă și a existenței premiselor angajării răspunderii acestora în condițiile art. 138, și supunerea aceluși raport judecătorului-sindic într-un termen stabilit de acesta, dar care nu va putea depăși 60 de zile de la desemnarea lichidatorului, dacă un raport cu acest obiect nu fusese întocmit anterior de administratorul judiciar;
- b) conducerea activității debitorului;
- c) introducerea de acțiuni pentru anularea actelor frauduloase încheiate de debitor în dauna drepturilor creditorilor, precum și a unor transferuri cu caracter patrimonial, a unor operațiuni comerciale încheiate de debitor și a constituirii unor garanții acordate de acesta, susceptibile a prejudicia drepturile creditorilor;
- d) aplicarea sigiliilor, inventarierea bunurilor și luarea măsurilor corespunzătoare pentru conservarea lor;
- e) menținerea sau denunțarea unor contracte încheiate de debitor;
- f) verificarea creanțelor și, atunci când este cazul, formularea de obiecțiuni la acestea, precum și întocmirea tabelelor creanțelor;
- g) urmărirea încasării creanțelor din averea debitorului, rezultate din transferul de bunuri sau de sume de bani efectuat de acesta înainte deschiderii procedurii, încasarea creanțelor; formularea și susținerea acțiunilor în pretenții pentru încasarea creanțelor debitorului, pentru aceasta putând angaja avocați;
- h) primirea plăților pe seama debitorului și consemnarea lor în contul averii debitorului;
- i) vânzarea bunurilor din averea debitorului, în conformitate cu prevederile prezentei legi;
- j) încheierea de tranzacții, descărcarea de datorii, descărcarea fidejuserilor, renunțarea la garanții reale sub condiția confirmării de către judecătorul-sindic;
- k) sesizarea judecătorului-sindic cu orice problemă care ar cere o soluționare de către acesta;
- l) orice alte atribuții stabilite prin încheiere de către judecătorul-sindic.

CAPITOLUL IV DEȘCHIDEREA PROCEDURII INSOLVENȚEI

1. Declansarea procedurii. Aspecte procedurale. Cererea de deschidere a procedurii

Procedura insolventei se declanșează în baza unor cereri adresate tribunalului de la sediul debitorului de către :

- (A) debitor,
 - (B) creditori sau
 - (C) orice alte persoane sau institutii prevăzute de lege.
- Aceste cereri sunt denumite de lege “cereri introductive”.

1.1 Cererea debitorului

A. Obligativitatea introducerii cererii

Legea consacră obligativitatea introducerii cererii de către debitor, conform art 27 din Lege :” Debitorul aflat în stare de insolventă este obligat să adreseze tribunalului o cerere pentru a fi supus dispozițiilor prezentei legi, în termen de maximum 30 de zile de la apariția stării de insolventă.”

Cererea poate fi depusă de debitorul aflat în stare de insolventă , precum și debitorul în cazul căruia apariția stării de insolventă este iminentă

Cererile persoanelor juridice vor fi semnate de persoanele care, potrivit actelor constitutive sau statutelor, le pot reprezenta.

Pentru a împiedica însă cererile de declansare a procedurii care ar putea fi introduse cu rea credință de către un comerciant pentru a întârzi sau a se sustrage de la îndeplinirea obligațiilor asumate Legea prevede în art. 27 alin 4 ca “introducerea prematură, cu rea-credință de către debitor a unei cereri de deschidere a procedurii atrage răspunderea patrimonială a debitorului persoană fizică sau juridică, pentru prejudiciile pricinuite.”

Legea, în art. 27 alin. 5, alineat introdus prin Legea nr. 277/2009, ca element de noutate, stabilește și termenul pentru judecarea cererii debitorului de declansare a procedurii astfel: „Cererea debitorului se va judeca de urgență în termen de 5 zile în camera de consiliu.”

B. Condiții cu privire la cerere și la admisibilitatea cererii debitorului

Conform art. 30 din Lege, nu vor fi primite de tribunal cererile de reorganizare ale debitorilor, care în ultimii 5 ani precedenți au mai făcut o astfel de cerere sau au fost obiectul unei astfel de cereri introduse de creditori.

1.2. Cererea creditorilor

A. Creditorii îndreptățiți să formuleze o cerere introductivă

Cererea introductivă poate fi înregistrată de către orice creditor al debitorului, comerciant sau necomerciant, fără a se face – în această fază – nici o diferențiere între creditori chirografari și creditorii ai căror creanțe sunt garantate. Legea nu impune condiția existenței unei pluralități de creditori și nici cerința formulării cererii de către mai mulți creditori. Pe cale de consecință cererea poate fi formulată doar de un singur creditor în mod independent și indiferent dacă mai există sau nu și alți creditori.

B. Condiții de admisibilitate

Admisibilitatea cererii creditorului este condiționată de îndeplinirea cumulativă a următoarelor condiții:

Condiții cu privire la creanță

a) Caracterele creantei

Cererea creditorului este admisibilă numai în măsura în care creanta acestuia este certă, lichidă și exigibilă;

b) Cuantumul creantei

Pentru a se evita introducerea unor cereri de declansare a procedurii față de debitorii ale căror datorii au un cuantum redus, admisibilitatea cererii introductive a creditorului este condiționată de "importanta" valorică a creantei. Cuantumul creantei care condiționează admisibilitatea cererii introductive este numit "valoare prag" și diferă în funcție de raportul juridic din care izvorăște creanta (art. 3 pct 12 din Lege, astfel cum a fost modificat prin Legea nr. 277/2009):

- în cazul în care creanta izvorăște din raporturi de muncă, aceasta trebuie să aibă un cuantum superior valorii însumate a 6 salarii medii pe economie, stabilite în condițiile legii și calculate la data formulării cererii introductive;

- în celelalte cazuri, creanta trebuie să aibă un cuantum superior valorii prag de 30.000 lei (RON).

Condiții cu privire la debitor

Pe lângă condiționările privind creanță, legea continuă să mențină condiția cu privire la neachitarea datoriilor de către debitor timp de cel puțin 30 de zile de la scadență, în așa fel încât acesta să fie prezumat în insolventă.

Un creditor al debitorului poate introduce o cerere de faliment chiar la data scadenței obligației de plată a debitorului sau, fără a aștepta un interval de 30 de zile, cu condiția probării faptului că debitorul în cauză nu a achitat de mai mult de 30 de zile datorii scadente față de alți creditori ai săi.

Termenul de 30 de zile, după expirarea căruia începe să opereze prezumția, poate fi considerat ca având caracterul unui termen de grație, fiind menit să evite declansarea procedurii împotriva debitorilor aflați în dificultăți financiare temporare.

1.3. Cererea Camerei de Comerț și Industrie

Camerele de comerț și industrie teritoriale și asociațiile cooperatiste teritoriale, respectiv națională, vor putea introduce cerere împotriva debitorului care, potrivit datelor de care acestea dispun, se află într-o situație notorie de insolventă, care este o chestiune relativă lăsată la aprecierea instanței.

2. Opoziții la cererea de declansare a procedurii

2.1. Opoziția creditorilor la cererea introductivă a debitorului

Creditorii debitorului pot depune opoziție împotriva deschiderii procedurii. Legea nu prevede termenul în care trebuie formulată opoziția, ci doar faptul că în termen de 25 de zile de la emiterea notificării, judecătorul-sindic va cita creditorii și debitorul la o ședință în urma căreia va soluționa, deodată, printr-o încheiere, toate opozițiile (art. 31 din Lege).

2.2. Contestatia debitorului față de cererile introductive ale creditorilor

Debitorul poate face contestație în termen de 5 zile de la primirea copieii cererii creditorului/creditorilor, care este comunicată de către judecătorul sindic.

La cererea debitorului, pentru motive temeinice, judecătorul-sindic îi poate obliga pe creditorii care au introdus cererea să consemneze, în termen de maximum 30 de zile, la o bancă, o cautiune de cel mult 30% din valoarea creanțelor.

Cautiunea va fi restituită creditorilor, dacă cererea lor va fi admisă. Dacă cererea va fi respinsă, cautiunea poate fi folosită pentru a acoperi pagubele suferite de debitor, ca urmare a introducerii cererii. În cazul în care cautiunea nu este consemnată în termen, cererea introductivă va fi respinsă

3. Efectele deschiderii procedurii

Dacă cererea debitorului îndeplinește condițiile de admisibilitate, judecătorul-sindic va pronunța o sentință de deschidere a procedurii, data deschiderii procedurii fiind data pronunțării sentinței.

3.1. Efectele deschiderii procedurii asupra debitorului, administratorilor statutari ai acestuia. Efecte neretroactive asupra patrimoniului debitorului

3.1.1. Obligatiile debitorului derivând din deschiderea procedurii

- A. Obligatia de a comunica acte si informatii;
- B. Obligatia de publicitate față de terti a deschiderii procedurii.

După rămânerea irevocabilă a hotărârii de deschidere a procedurii, toate actele si corespondenta emise de debitor, administrator sau lichidator vor cuprinde, în mod obligatoriu si cu caractere vizibile, în limbile română, engleză si franceză, mențiunea “în insolventă”.

După intrarea în reorganizare judiciară sau faliment, actele si corespondenta vor purta mențiunea “în reorganizare judiciară” sau, după caz “în faliment”.

3.1.2. Indisponibilizarea actiunilor sau părților sociale detinute de către administratori

După deschiderea procedurii, administratorii statutari ai societății comerciale debitoare pot înstrăina actiunile sau părțile lor sociale, detinute la debitorul care face obiectul procedurii numai cu acordul judecătorului-sindic

3.1.3. Ridicarea dreptului de administrare a activității si averii debitorului

Ridicarea dreptului de administrare si numirea unui administrator judiciar sau lichidator intervine numai atunci când:

- Debitorul nu si-a declarat intentia de reorganizare;
- Judecătorul sindic a dispus începerea falimentului;
- La cererea creditorilor, comitetului creditorilor, comitetului asociatilor/actionarilor, camerei de comert si industrie teritoriale etc., având ca justificare pierderile continue din averea debitorului sau lipsa probabilității de realizare a unui plan rational de activitate.
- Dacă judecătorul sindic, din oficiu sau la cererea creditorilor, camerei de comert sau actionarilor debitorului consideră necesară si oportună ridicarea dreptului de administrare datorită existenței unor indicii vizând existența unor fraude, manopere dolozive sau incompetența ori vădit gresita conducere a afacerilor debitorului de către organele de conducere ale acestuia.

3.1.4. Supravegherea activității

După deschiderea procedurii, desfășurarea activității debitorului se află sub supravegherea creditorilor, adunării acționarilor și a judecătorului sindic, indiferent dacă administrarea activității debitorului a fost ridicată sau nu.

3.1.5 Interdicția constituirii de garanții

Reglementarea actuală este mai extinsă și include, chiar dacă nu se face referire expresă, interdicția constituirii de garanții, cu excepția cazurilor în care acestea sunt autorizate de către judecătorul sindic sau îndeplinesc alte condiții instituite de lege care au condus la încetarea plăților.

4. Efectele deschiderii procedurii față de creditorii

4.1. Suspendarea tuturor acțiunilor judecătorești

Ca urmare a deschiderii procedurii, recuperarea individuală și independentă a creanțelor creditorilor încetează, începând o procedură de recuperare colectivă și în comun.

Deschiderea procedurii suspendă de drept acțiunile judiciare sau măsurile de executare silită inițiate în mod individual de creditorii asupra debitorului sau bunurilor sale, cu excepția căilor de atac declanșate de debitor (art. 36, astfel cum a fost modificat prin Legea nr. 277/2009).

4.2. Suspendarea curgerii dobânzilor creanțelor negarantate

Suspendarea cursului dobânzilor se aplică creanțelor creditorilor chirografari, care nu au garanții reale sau personale, indiferent de persoana creditorului (statul, creditorii persoane private etc.), precum și părții negarantate din creanțele garantate.

4.3. Notificarea creditorilor. Constituirea masei credale

După deschiderea procedurii, creditorii debitorului vor fi notificați în vederea constituirii masei credale.

CAPITOLUL V

REGIMUL JURIDIC AL ACTELOR JURIDICE ALE DEBITORULUI ÎNCHEIATE ÎNAINTE DE DECLANȘAREA PROCEDURII INSOLVENȚEI

1. Anularea actelor frauduloase încheiate de debitor în dauna drepturilor creditorilor

Administratorul sau, după caz, lichidatorul are posibilitatea de a iniția acțiuni pentru anularea actelor frauduloase încheiate de debitor în dauna drepturilor creditorilor, pe parcursul unei perioade de 3 ani anterioară deschiderii procedurii.

2. Anularea constituirilor sau transferurilor de drepturi patrimoniale către terți

2.1. Actele a căror anulare se poate cere

A. Acte de transfer cu titlu gratuit efectuate în cei 3 ani anteriori deschiderii procedurii, cu excepția sponsorizărilor în scop umanitar, inclusiv actele simulate - cum ar fi donatiile deghizate - în măsura în care se poate proba simularea;

B. Operatiuni comerciale în care prestația debitorului o depășește vădit pe cea primită, efectuate în cei 3 ani anteriori deschiderii procedurii;

C. Acte încheiate de debitor cu intenția de a leza drepturile creditorilor

Sunt anulabile actele de orice natură încheiate de către debitor în cei 3 ani anteriori deschiderii procedurii, cu intenția tuturor părților implicate de a sustrage bunuri de la urmărirea de către creditori sau de a le leza în orice alt fel drepturile;

D. Transferuri de proprietate din perioada anterioară deschiderii procedurii

Se poate solicita anularea actelor de transfer de proprietate către un creditor pentru stingerea unei datorii anterioare sau în folosul acestuia, efectuate în cele 120 de zile anterioare deschiderii procedurii, dacă suma pe care creditorul ar putea să o obțină în caz de faliment al debitorului este mai mică decât valoarea actului de transfer;

E. Constituirea ori perfectarea unei garanții reale pentru o creanță care era chirografară, în cele 120 de zile anterioare deschiderii procedurii.

F. Plățile anticipate ale datoriilor, efectuate în cele 120 de zile anterioare deschiderii procedurii, dacă scadența lor fusese stabilită pentru o dată ulterioară deschiderii procedurii.

G. Operatiuni comerciale, încheiate în anul anterior deschiderii procedurii, cu persoane aflate în raporturi juridice cu debitorul, dacă sunt în paguba intereselor creditorilor.

2.2. Situația tertilor dobânditori și subdobânditori în cazul anulării actului

A. Tertul dobânditor de bună credință în cadrul unui transfer patrimonial, anulat de către tribunal, va trebui să restituie averii debitorului bunul transferat sau, dacă bunul nu mai există, valoarea acestuia de la data transferului efectuat de către debitor. Ca urmare a acestei restituiri, tertul dobânditor va obține o creanță împotriva averii debitorului de aceeași valoare cu restituirea, având alături de ceilalți creditori dreptul de a o recupera ca urmare a procedurii colective.

B. Tertul dobânditor rea-credință în cadrul unui transfer patrimonial va restitui bunul sau valoarea acestuia la data transferului fără a avea posibilitatea înregistrării creanței sale împotriva averii debitorului.

C. Tertul dobânditor cu titlu gratuit de bună-credință va restitui bunurile în starea în care se găsesc, iar în lipsa acestora, va restitui diferența de valoare cu care s-a îmbogățit.

D. Tertul dobânditor cu titlu gratuit de rea-credință va restitui, în toate cazurile, bunul sau întreaga valoare, precum și fructele percepute.

E. Tertul subdobânditor va putea fi obligat să restituie bunul sau valoarea acestuia în cazul îndeplinirii cumulative a două condiții:

- O condiție obiectivă: nu a plătit valoarea corespunzătoare a bunului;

- O condiție subiectivă: cunoștea sau trebuia să cunoască faptul că transferul inițial este susceptibil de a fi anulat. Dacă subdobânditorul este sot, rudă sau afin până la gradul al patrulea inclusiv al debitorului, legea prezumă relativ că acesta a cunoscut faptul că transferul inițial putea fi anulat.

3. Regimul juridic al actelor/contractelor aflate în curs de derulare

Legea consacră un drept de optiune al administratorului sau, după caz, al lichidatorului de a mentine sau denunța contractele aflate în curs de executare, care au fost încheiate de către debitor anterior deschiderii procedurii. Legea face diferențieri pe categorii de contracte și precizează care sunt drepturile corelative ale cocontractanților debitorului.

CAPITOLUL VI REORGANIZAREA

Procedura reorganizării constă fie în reorganizarea activității debitorului, fie în lichidarea unor bunuri din patrimoniul debitorului. Legea consacră principiul preeminentei reorganizării față de faliment.

1. Planul de reorganizare – generalități

Reorganizarea se efectuează în baza unui plan – de reorganizare a activității sau de lichidare a unor bunuri din patrimoniul debitorului propus de participanți, publicat, votat de către creditorii și confirmat de către judecătorul sindic. La elaborarea planului și în conținutul acestuia se ține cont de faptul că executarea planului nu poate depăși o perioadă de 3 ani, care începe să curgă de la data confirmării planului și de principiul egalității de tratament a creditorilor care fac parte din aceeași categorie. Se admit însă diferențieri între categorii diferite de creanțe

2. Categoriile care pot propune un plan de reorganizare

Categoriile de persoane care pot propune un plan de reorganizare sunt:

a) debitorul, cu aprobarea adunării generale a acționarilor/asociaților, în termen de 30 de zile de la afișarea tabelului definitiv de creanțe, cu condiția formulării intenției de reorganizare, dacă procedura a fost declanșată de acesta, și în cazul în care procedura a fost deschisă ca urmare a cererii unuia sau a mai multor creditorii;

b) administratorul judiciar, de la data desemnării sale și până la împlinirea unui termen de 30 de zile de la data afișării tabelului definitiv de creanțe, cu condiția să își fi manifestat această intenție până la votarea raportului asupra cauzelor și împrejurărilor care au dus la apariția insolvenței debitorului, cu menționarea persoanelor cărora le-ar fi imputabilă;

c) unul sau mai mulți creditorii care și-au anunțat această intenție până la votarea raportului deținând împreună cel puțin 20% din valoarea totală a creanțelor cuprinse în tabelul definitiv de creanțe, în termen de 30 de zile de la data afișării tabelului definitiv de creanțe.

Planul va putea să prevadă fie restructurarea și continuarea activității debitorului, fie lichidarea unor bunuri din averea acestuia, fie o combinație a celor două variante de reorganizare.

Nu vor putea propune un plan de reorganizare debitorul care, într-un interval de 5 ani anteriori formulării cererilor introductive, a mai fost subiect al procedurii instituite în baza prezentei legi și nici debitorul care a fost condamnat definitiv pentru falsificare sau pentru infracțiuni prevăzute în Legea nr. 21/1996 sau ai cărui administratori, directori și/sau asociați au fost condamnați definitiv pentru: bancrută frauduloasă, gestiune frauduloasă, abuz de încredere, înșelăciune, delapidare, măturie mincinoasă, infracțiuni de fals ori infracțiuni prevăzute în Legea nr. 21/1996, în ultimii 5 ani anteriori deschiderii procedurii.

3. Executarea planului de reorganizare

3.1. Obligatia îndeplinirii măsurilor stabilite prin planul confirmat de reorganizare

Debitorul este obligat să respecte și să aducă la îndeplinire măsurile prevăzute în planul de reorganizare confirmat, îndeplinind, fără întârziere, schimbările de structură prevăzute în plan.

Creanțele creditorilor sunt modificate definitiv conform planului de reorganizare confirmat (reducerea proporțională a valorii creanțelor, stergerea dobânzilor sau penalităților de întârziere, reesalonarea plăților în contul creanțelor, reducerea salariilor etc.).

3.2. Administrarea activității și a averii debitorului pe perioada reorganizării

După confirmarea unui plan de reorganizare și pe parcursul executării acestuia, debitorul va exercita dreptul de administrare a activității și a averii sale, în conformitate cu planul, singur sau, după caz, sub supravegherea administratorului, până când judecătorul sindic va dispune, motivat, ca reorganizarea să înceteze și să se facă lichidarea averii debitorului.

3.3. Furnizarea utilităților pe parcursul reorganizării

Furnizorii de servicii - electricitate, gaze naturale, apă, servicii telefonice sau altele similare - nu au dreptul, în perioada de reorganizare, să schimbe, să refuze ori să întrerupă temporar un astfel de serviciu către debitor sau către averea debitorului

3.4. Obligații de raportare

Debitorul sau, după caz, administratorul va trebui să prezinte, trimestrial, rapoarte judecătorului-sindic asupra situației financiare a averii debitorului

4. Încetarea reorganizării

Procedura reorganizării încetează în următoarele două situații:

(a) Planul de reorganizare a fost în întregime adus la îndeplinire, creditorii recuperându-și creanțele conform planului;

(b) Intrarea debitorului în faliment. Dacă debitorul nu se conformează planului sau desfășurarea activității aduce pierderi averii sale, administratorul sau oricare dintre creditorii poate solicita judecătorului să aprobe intrarea în faliment.

CAPITOLUL VII FALIMENTUL

1 Cazuri de declansare a procedurii falimentului

Judecătorul-sindic va decide, prin sentință sau, după caz, prin încheiere, intrarea în faliment în următoarele cazuri:

- A. a) debitorul și-a declarat intenția de a intra în procedura simplificată;
- b) debitorul nu și-a declarat intenția de reorganizare sau, la cererea creditorului de deschidere a procedurii, a contestat că ar fi în stare de insolvență, iar contestația a fost respinsă de judecătorul-sindic;
- c) nici unul dintre celelalte subiecte de drept îndreptățite nu a propus un plan de reorganizare, sau nici unul dintre planurile propuse nu a fost acceptat și confirmat;
- B. debitorul și-a declarat intenția de reorganizare, dar nu a propus un plan de reorganizare ori planul propus de acesta nu a fost acceptat și confirmat;
- C. obligațiile de plată și celelalte sarcini asumate nu sunt îndeplinite în condițiile stipulate prin planul confirmat sau desfășurarea activității debitorului în decursul reorganizării sale aduce pierderi averii sale;
- D. a fost aprobat raportul administratorului judiciar prin care se propune, după caz, intrarea debitorului în faliment.

2. Încheierea prin care se decide intrarea în faliment

- Prin încheierea prin care se decide intrarea în faliment, judecătorul-sindic va pronunța dizolvarea societății debitoare și va dispune primele măsuri legate de faliment:
- (a) ridicarea dreptului debitorului de administrare a averii sale;
- (b) în cazul procedurii generale, desemnarea unui lichidator provizoriu, precum și stabilirea atribuțiilor și a remunerației acestuia, în conformitate cu criteriile aprobate prin legea de organizare a profesiei;
- (c) în cazul procedurii simplificate, confirmarea, în calitate de lichidator al administratorului judiciar, desemnat conform legii;
- (d) termenul maxim de predare a gestiunii averii de la debitor/administrator către lichidator, împreună cu lista actelor și operațiilor efectuate după deschiderea procedurii;
- (e) întocmirea de către administratorul judiciar și predarea către lichidator, în termen de maximum 10 zile de la intrarea în faliment, în cadrul procedurii generale, a unei liste cuprinzând numele și adresele creditorilor și toate creanțele acestora la data intrării în faliment, cu indicarea celor născute după deschiderea procedurii;
- f) notificarea intrării în faliment

3. Măsurile procedurale care urmează intrării în faliment

- Intrarea debitorului în faliment este urmată de măsuri procedurale desfășurate sub supravegherea judecătorului-sindic și care vizează în principiu:
- Notificarea creditorilor cu privire la intrarea debitorului în faliment;
 - Sigilarea bunurilor debitorului;
 - Inventarierea bunurilor din patrimoniul debitorului;
 - Stabilirea masei credale.

4. Efectuarea lichidării

Lichidarea bunurilor debitorului va începe imediat după afisarea tabelului creantelor definitiv consolidat si va fi efectuată de lichidator sub controlul judecătorului sindic.

Lichidarea se realizeaza prin vanzarea bunurilor debitorului.

A. Modalități de vânzare a bunurilor

(a) Bunurile pot fi vândute în bloc - ca un ansamblu în stare de functionare. Evaluarea în bloc are în vedere fie evaluarea totalității bunurilor din averea debitorului, fie evaluarea subansamblurilor functionale. Prin subansamblu functional se intelege acele bunuri ale debitorului care, împreună, asigură realizarea unui produs finit, de sine stătător, sau permit desfășurarea unei afaceri independente. Un subansamblu este considerat functional numai dacă are asigurat accesul la drumul public si la folosirea utilităților. Lichidatorul va prezenta comitetului creditorilor un raport în care vor fi indicate, descrise si evaluate bunurile ce urmează a fi vândute împreună, precizându-se si sarcinile de care, eventual, sunt grevate, însoțit de propuneri vizând modalitățile de valorificarea a acestora si în care se va preciza dacă vânzarea se va face în bloc sau individual ori o combinatie a acestora, prin licitatie publică sau negociere directă ori prin ambele metode;

(b) Vânzare bunurilor în mod individual. În măsura în care nu se aprobă vânzarea bunurilor în bloc sau dacă este mai profitabil ca bunurile să fie vândute separat, lichidatorul va vinde bunurile în mod individual;

(c) În cazul în care se propune vânzarea în bloc prin negociere directă, lichidatorul va putea propune, în baza ofertelor primite, începerea negocierii cu unul sau mai multi cumpărători identificați, cu precizarea condițiilor de plată si a pretului minim de pornire a negocierii, care nu poate fi inferior pretului de evaluare. Lichidatorul va convoca adunarea generală a creditorilor în termen de maximum 20 de zile de la data sedintei comitetului creditorilor, înștiințându-i pe creditorii despre posibilitatea studierii raportului si a procesului-verbal al sedintei comitetului creditorilor privind raportul;

(d) Imobilele vor putea fi vândute direct, în urma propunerii lichidatorului, aprobată de adunarea generală a creditorilor. Propunerea lichidatorului va trebui să identifice imobilul, prin situația de pe teren și prin datele din registrele de publicitate imobiliară, să arate sarcinile de care este grevat și să indice pasul de supraofertare și data până la care, în caz de aprobare a vânzării, sunt acceptate supraoferte. Lichidatorul va convoca adunarea generală a creditorilor, în termen de maximum 20 de zile de la data propunerii, notificând propunerea administratorului special, creditorilor cu garanții reale asupra bunului, titularilor unor drepturi de retenție de orice fel și comitetului creditorilor, supunând votului adunării generale a creditorilor propunerea de vânzare. Ulterior aprobării de către adunarea generală a creditorilor, vânzarea va putea fi făcută, sub sancțiunea nulității, numai după 30 de zile de la data ultimei publicări făcute de lichidator în ziar a anunțului privind condițiile de supraofertare.

(e) Valorile mobiliare vor fi vândute în conformitate cu reglementările privind pietele de capital si valorile mobiliare;

(f) activele pot fi vândute prin licitatie publică. În acest caz, procesul-verbal de adjudecare semnat de lichidatorul judiciar constituie titlu de proprietate. Când legea impune pentru transferul dreptului de proprietate forma autentică, contractele vor fi perfectate de notarul public pe baza procesului-verbal de licitatie.

B Evaluarea bunurilor

Lichidatorul poate angaja un expert contabil pentru a-l ajuta la stabilirea preturilor bunurilor debitorului. Bunurile vor fi evaluate atât individual, cât si în ansamblu - în bloc.

C. Colectarea sumelor care rezulta în urma vânzării bunurilor

Contractele de vânzare-cumpărare vor fi încheiate de către lichidator. Sumele realizate din vânzări vor fi depuse în contul deschis în conformitate cu art. 4 alin. (2) din Lege, recipisele fiind predate judecătorului-sindic. Veniturile obținute din administrarea clădirilor sau a altor bunuri ale averii debitorului vor fi depuse în contul averii acestuia și vor fi împărțite creditorilor în același timp cu prețul obținut din vânzarea acelor bunuri.

CAPITOLUL VIII DISTRIBUIREA SUMELOR REALIZATE CA URMARE A LICHIDĂRII

1. Planul de distribuire

Fondurile obținute din vânzarea bunurilor debitorului se distribuie către creditori. La fiecare 3 luni, calculate de la data începerii lichidării, lichidatorul va prezenta judecătorului-sindic un raport

asupra fondurilor obtinute din lichidare si din încasarea de creante si un plan de distribuire între creditori.

Potrivit art. 122 alin. 1 indice 2, alin. introdus prin Ordonanta de Urgentă a Guvernului nr. 173/2008, „planul de distribuire între creditori cuprinde în mod obligatoriu următoarele date referitoare la fiecare creditor pentru care se face distribuirea:

- a) ajustările aduse tabelului definitiv de creanțe;
- b) sumele distribuite deja;
- c) sumele rămase după ajustarea tabelului definitiv și distribuirile efectuate deja;
- d) sumele ce fac obiectul distribuirii;
- e) sume rămase de plată după efectuarea distribuirii”

2. Ordinea de distribuire

Fondurile obținute din vânzarea bunurilor din averea debitorului, grevate, în favoarea creditorului, de ipotecă, gajuri sau alte garanții reale mobiliare ori drepturi de retenție de orice fel, vor fi distribuite în următoarea ordine:

1. taxe, timbre și orice alte cheltuieli aferente vânzării bunurilor respective, inclusiv cheltuielile necesare pentru conservarea și administrarea acestor bunuri, precum și plata remunerațiilor persoanelor angajate în condițiile art. 10, art. 19 alin. (2), art. 23 și 24;

2. creanțele creditorilor garantați, cuprinzând tot capitalul, dobânzile, majorările și penalitățile de orice fel, precum și cheltuielile.

În cazul în care sumele realizate din vânzarea acestor bunuri ar fi insuficiente pentru plata în întregime a respectivelor creanțe garantate, creditorii vor avea, pentru diferență, creanțe chirografare care vor veni în concurs cu cele cuprinse în categoria corespunzătoare, potrivit naturii lor, prevăzute la art. 123, și vor fi supuse dispozițiilor art. 41. Dacă după plata sumelor prevăzute rezultă o diferență în plus, aceasta va fi depusă, prin grija lichidatorului, în contul averii debitorului.

Un creditor cu creanță garantată este îndreptățit să participe la orice distribuire de sumă făcută înaintea vânzării bunului supus garanției lui. Sumele primite din acest fel de distribuire vor fi scăzute din cele pe care creditorul ar fi îndreptățit să le primească ulterior din prețul obținut prin vânzarea bunului supus garanției sale, dacă aceasta este necesară pentru a împiedica un astfel de creditor să primească mai mult decât ar fi primit dacă bunul supus garanției sale ar fi fost vândut anterior distribuirii.

3. Principiile după care se realizează distribuirea

A. Principiul egalității creditorilor din cadrul aceleiasi categorii

Conform art. 124, creditorii cu același rang de prioritate vor primi din sumele obtinute ca urmare a lichidării sume proportionale cu suma alocată pentru fiecare creanță, prin tabelul definitiv consolidat. Altfel spus creditorii din aceeași categorie sunt tratați în mod egal participând la distribuire proportional cu ponderea pe care o detin creanțele lor în cadrul tabelului consolidat. In cazul insuficienței sumelor necesare acoperirii valorii integrale a creanțelor cu același rang de

prioritate, titularii acestora vor primi o cotă falimentară, reprezentând suma proporțională cu procentul pe care creanta lor îl detine în categoria creantelor respective. (art. 125 alin 2)

B. Principiul satisfacerii în întregime a creantelor din categoria ierarhic superioară

Titularii de creante dintr-o categorie vor participa la distribuirea sumelor rezultate din lichidare numai după satisfacerea în întregime a titularilor de creante din categoria ierarhic superioară, potrivit ordinii prevăzute la art. 123.

Distribuirea fondurilor obtinute din vânzarea bunurilor debitorului, grevate, în favoarea creditorului, de ipotecă, gajuri sau alte garanții reale mobiliare (art. 123)

Aceste fonduri se vor distribui în următoarea ordine:

1. taxele, timbrele sau orice alte cheltuieli aferente procedurii instituite prin prezenta lege, inclusiv cheltuielile necesare pentru conservarea și administrarea bunurilor din averea debitorului, precum și plata remunerațiilor persoanelor angajate în condițiile art. 10, art. 19 alin. (2), art. 23, 24 și ale art. 98 alin. (3), sub rezerva celor prevăzute la art. 102 alin. (4);

2. creanțele izvorâte din raportul de muncă;

3. creanțele reprezentând creditele, cu dobânzile și cheltuielile aferente, acordate de instituții de credit după deschiderea procedurii, precum și creanțele rezultând din continuarea activității debitorului după deschiderea procedurii;

4. creanțele bugetare;

5. creanțele reprezentând sumele datorate de către debitor unor terți, în baza unor obligații de întreținere, alocații pentru minori sau de plată a unor sume periodice destinate asigurării mijloacelor de existență;

6. creanțele reprezentând sumele stabilite de judecătorul-sindic pentru întreținerea debitorului și a familiei sale, dacă acesta este persoană fizică;

7. creanțele reprezentând credite bancare, cu cheltuielile și dobânzile aferente, cele rezultate din livrări de produse, prestări de servicii sau alte lucrări, precum și din chirii;

8. alte creanțe chirografare;

9. creanțele subordonate, în următoarea ordine de preferință:

a) creditele acordate persoanei juridice debitoare de către un asociat sau acționar deținând cel puțin 10% din capitalul social, respectiv din drepturile de vot în adunarea generală a asociaților, ori, după caz, de către un membru al grupului de interes economic;

b) creanțele izvorând din acte cu titlu gratuit.

4. Raportul asupra fondurilor obtinute din lichidare si din încasarea de creante

Potrivit art. 122 alin. 1 indice 1, alineat introdus prin Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 173/2008, „raportul asupra fondurilor obținute din lichidare și din încasarea de creanțe va cuprinde, cel puțin, următoarele:

a) soldul aflat în contul de lichidare după ultima distribuire;

b) încasările efectuate de către lichidator din valorificarea fiecărui bun și din recuperarea creanțelor;

- c) cuantumul dobânzilor sau al altor venituri de care beneficiază averea debitorului ca urmare a păstrării în conturi bancare a sumelor nedistribuite sau prin administrarea bunurilor existente în averea debitoarei;
- d) totalul sumelor aflate în contul de lichidare.

5. Raportul final asupra lichidării

După lichidarea bunurilor din averea debitorului, lichidatorul va supune examinării și aprobării judecătorului-sindic un raport final împreună cu un bilanț general, care se comunică în copie tuturor creditorilor și debitorului și se afișează la usa tribunalului.

Judecătorul-sindic va convoca adunarea creditorilor în termen de maximum 30 de zile de la afișarea raportului final. Creditorii pot formula obiecții la raportul final cu cel puțin 5 zile înainte de data convocării.

La data ședinței, judecătorul-sindic va soluționa, prin încheiere, toate obiecțiunile la raportul final, îl va aproba sau va dispune, dacă este cazul, modificarea corespunzătoare a acestuia.

Creanțele care la data înregistrării raportului final vor fi încă sub condiție nu vor participa la ultima distribuție.

După ce judecătorul-sindic aprobă raportul final al lichidatorului, acesta va trebui să facă distribuția finală a tuturor fondurilor din averea debitorului. Fondurile nereclamate în termen de 30 de zile de către cei îndreptățiți la acestea vor fi depuse în contul prevăzut la art. 4 alin. (4) din Lege.

CAPITOLUL IX ÎNCHIDEREA PROCEDURII. RĂSPUNDEREA MEMBRILOR OGANELOR DE CONDUCERE

1. Închiderea procedurii

În orice stadiu al procedurii prevăzute de lege, dacă se constată că nu există bunuri în averea debitorului ori că acestea sunt insuficiente pentru a acoperi cheltuielile administrative și niciun creditor nu se oferă să avanseze sumele corespunzătoare, judecătorul-sindic va da o sentință de închidere a procedurii, prin care se dispune și radierea debitorului din registrul în care este înmatriculat (art. 131 alin. 1 din Lege, astfel cum a fost modificat prin Legea nr. 277/2009).

O procedură de reorganizare prin continuarea activității sau lichidare pe bază de plan va fi închisă, prin sentință, în urma îndeplinirii tuturor obligațiilor de plată asumate în planul confirmat. Dacă o procedură începe ca reorganizare, dar apoi devine faliment, aceasta va fi închisă atunci când judecătorul-sindic a aprobat raportul final, când toate fondurile sau bunurile din averea debitorului au fost distribuite și când fondurile nereclamate au fost depuse la bancă. În urma unei cereri a lichidatorului, judecătorul-sindic va pronunța o sentință, închizând procedura, iar în cazul persoanelor juridice dispunând și radierea acestora.

În cazul în care creanțele au fost complet acoperite prin distribuiri făcute, judecătorul-sindic va pronunța o sentință de închidere a procedurii falimentului și de radiere a debitorului din registrul în care este înmatriculat:

a) chiar înainte ca bunurile din averea debitorului să fi fost lichidate în întregime, în cazul în care toți asociații persoanei juridice sau persoana fizică, după caz, solicită acest lucru în termen de 30 de zile de la notificarea lichidatorului făcută administratorului special, urmând ca bunurile să treacă în proprietatea indiviză a asociaților/acționarilor, corespunzător cotelor de participare la capitalul social;

b) în toate celelalte cazuri, procedura se încheie numai după lichidarea completă a activului, eventualele sume reziduale ultimei distribuirii urmând a fi depuse într-un cont la dispoziția asociaților sau persoanei fizice, după caz.

În cazul procedurii deschise în urma formulării cererii introductive de către debitor, în condițiile art. 32, dacă judecătorul-sindic constată, la expirarea termenului pentru înregistrarea cererilor de admitere a creanțelor, că nu s-a depus nici o cerere, va pronunța o sentință de închidere a procedurii și de revocare a hotărârii de deschidere a procedurii.

Sentința de închidere a procedurii va fi notificată de judecătorul-sindic direcției teritoriale a finanțelor publice și oficiului registrului comerțului sau, după caz, registrului societăților agricole unde debitorul este înmatriculat, pentru efectuarea mențiunii.

Prin închiderea procedurii, judecătorul-sindic, administratorul/lichidatorul și toate persoanele care i-au asistat sunt descărcați de orice îndatoriri sau responsabilități cu privire la procedură, debitor și averea lui, creditorii, titularii de garanții, acționari sau asociați.

Prin închiderea procedurii de faliment, debitorul persoană fizică va fi descărcat de obligațiile pe care le avea înainte de intrarea în faliment, însă sub rezerva de a nu fi găsit vinovat de bancrută frauduloasă sau de plăți ori transferuri frauduloase; în astfel de situații, el va fi descărcat de obligații numai în măsura în care acestea au fost plătite în cadrul procedurii, cu excepția cazului prevăzut la art. 76 alin. (1) pct. 3.

La data confirmării unui plan de reorganizare, debitorul este descărcat de diferența dintre valoarea obligațiilor pe care le avea înainte de confirmarea planului și cea prevăzută în plan.

Descărcarea de obligații a debitorului nu atrage descărcarea de obligații a fidejursorului sau a codebitorului principal.

2. Răspunderea membrilor organelor de conducere

În cazul în care în raportul întocmit în conformitate cu dispozițiile art. 59 alin. (1) din Lege sunt identificate persoane cărora le-ar fi imputabilă apariția stării de insolvență a debitorului, la cererea administratorului judiciar sau a lichidatorului, judecătorul sindic poate dispune ca o parte a pasivului debitorului, persoană juridică, ajuns în stare de insolvență, să fie suportată de membrii organelor de conducere și/sau supraveghere din cadrul societății, precum și de orice altă persoană care a cauzat starea de insolvență a debitorului, prin una dintre următoarele fapte:

a) au folosit bunurile sau creditele persoanei juridice în folosul propriu sau în cel al unei alte persoane;

b) au făcut acte de comerț în interes personal, sub acoperirea persoanei juridice;

c) au dispus, în interes personal, continuarea unei activități care ducea, în mod vădit, persoana juridică la încetarea de plăți;

d) au ținut o contabilitate fictivă, au făcut să dispară unele documente contabile sau nu au ținut contabilitatea în conformitate cu legea;

e) au deturnat sau au ascuns o parte din activul persoanei juridice ori au mărit în mod fictiv pasivul acesteia;

f) au folosit mijloace ruinătoare pentru a procura persoanei juridice fonduri, în scopul întârzierii încetării de plăți;

g) în luna precedentă încetării plăților, au plătit sau au dispus să se plătească cu preferință unui creditor, în dauna celorlalți creditori.

Aplicarea dispozițiilor de mai sus referitoare la răspunderea membrilor organelor de conducere nu înlătură aplicarea legii penale pentru faptele care constituie infracțiuni.

Comitetul creditorilor sau creditorul care detine mai mult de jumătate din valoarea tuturor creanțelor poate cere judecătorului-sindic să fie autorizat să introducă acțiunea pentru atragerea răspunderii dacă administratorul judiciar sau lichidatorul a omis să indice, în raportul său asupra cauzelor insolvenței, persoanele culpabile de starea de insolvență a patrimoniului debitorului persoana juridică ori dacă acesta a omis să formuleze acțiunea în răspundere și răspunderea membrilor organelor de conducere amenință să se prescrie.

În caz de pluralitate, răspunderea membrilor organelor de conducere este solidară, cu condiția ca apariția stării de insolvență să fie contemporană sau anterioară perioadei de timp în care și-au exercitat mandatul ori în care au deținut poziția care ar fi putut cauza insolvența. Persoanele în cauză se pot apăra de solidaritate dacă, în organele colegiale de conducere ale persoanei juridice, s-au opus la actele ori faptele care au cauzat insolvența sau au lipsit de la luarea deciziilor care au cauzat insolvența și au făcut să se consemneze, ulterior luării deciziei, opoziția lor la aceste decizii.

Acțiunea în răspundere se prescrie în termen de 3 ani de la data la care a fost cunoscută sau trebuia cunoscută persoana care a cauzat apariția stării de insolvență, dar nu mai devreme de 2 ani de la data hotărârii de deschidere a procedurii.

Odată cu cererea de răspundere, administratorul judiciar sau lichidatorul ori, după caz, comitetul creditorilor va putea cere judecătorului sindic să instituie măsuri asigurătorii asupra bunurilor din averea persoanelor urmărite conform art. 138 din Lege.

Fixarea unei cauțiuni de 10% din valoarea pretențiilor este obligatorie.

Cererea de măsuri asigurătorii poate fi formulată și ulterior introducerii acțiunii prevăzute la art. 138.

Executarea silită împotriva persoanelor prevăzute la art. 138 alin. (1) se efectuează de către executorul judecătoresc, conform Codului de procedură civilă.

După închiderea procedurii falimentului, sumele rezultate din executarea silită vor fi repartizate de către executorul judecătoresc, în conformitate cu prevederile prezentei legi, în temeiul tabelului definitiv consolidat de creanțe pus la dispoziția sa de către lichidator.

CAPITOLUL X INFRAȚIUNI ȘI PEDEPSE

Constituie infracțiunea de bancrută simplă și se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la un an sau cu amendă neintroducerea sau introducerea tardivă, de către debitorul persoană fizică ori de reprezentantul legal al persoanei juridice debitoare, a cererii de deschidere a procedurii în termen, care depășește cu mai mult de 6 luni termenul prevăzut la art. 27 din Legea nr. 85/2006.

Constituie infracțiunea de bancrută frauduloasă și se sancționează cu închisoare de la 6 luni la 5 ani fapta persoanei care:

a) falsifică, sustrage sau distruge evidențele debitorului ori ascunde o parte din activul averii acestuia;

b) înfățișează datorii inexistente sau prezintă în registrele debitorului, în alt act sau în situația financiară sume nedatorate, fiecare dintre aceste fapte fiind săvârșite în fraudă creditorilor;

c) înstrăinează, în fraudă creditorilor, în caz de insolvență a debitorului, o parte din active.

Infracțiunea de gestiune frauduloasă, prevăzută la art. 214 alin. 1 din Codul penal, se pedepsește cu închisoare de la 3 ani la 8 ani, atunci când este săvârșită de administratorul judiciar ori lichidatorul averii debitorului, precum și de orice reprezentant sau prepus al acestuia.

Infracțiunea de gestiune frauduloasă, prevăzută la art. 214 alin. 2 din Codul penal, se pedepsește cu închisoare de la 5 ani la 12 ani, atunci când este săvârșită de administratorul judiciar ori lichidatorul averii debitorului, precum și de orice reprezentant sau prepus al acestuia, dacă fapta nu constituie o infracțiune mai gravă. Tentativa se pedepsește.

Însușirea, folosirea sau traficarea de către administratorul judiciar ori lichidatorul averii debitorului, precum și de orice reprezentant sau prepus al acestuia de bani, valori ori alte bunuri pe care le gestionează sau le administrează constituie infracțiunea de delapidare și se pedepsește cu închisoare de la unu la 15 ani și interzicerea unor drepturi.

În cazul în care delapidarea a avut consecințe deosebit de grave, pedeapsa este închisoarea de la 10 ani la 20 de ani și interzicerea unor drepturi. Tentativa infracțiunilor se pedepsește.

Fapta persoanei care, în nume propriu sau prin persoane interpuse, solicită înregistrarea unei cereri de admitere a unei creanțe inexistente asupra averii debitorului se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la un an sau cu amendă.

Refuzul debitorului persoană fizică sau al administratorului, directorului, directorului executiv ori al reprezentantului legal al debitorului, persoană juridică, de a pune la dispoziție judecătorului-sindic, administratorului judiciar sau lichidatorului, în condițiile prevăzute la art. 35, documentele și informațiile prevăzute la art. 28 alin. (1) lit. a)-f) din Legea nr. 85/2006 ori împiedicarea acestora, cu rea-credință, de a întocmi documentația respectivă se pedepsește cu închisoare de la un an la 3 ani sau cu amendă.

Infracțiunile prevăzute în prezentul capitol se judecă în primă instanță de tribunal, cu celeritate.